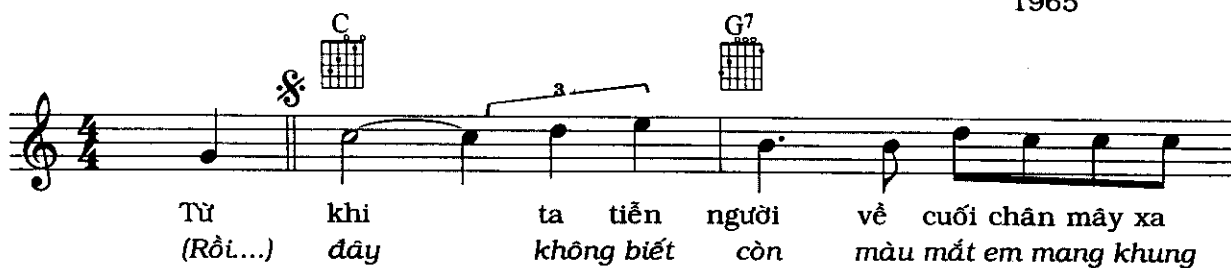

RỜI NHAU

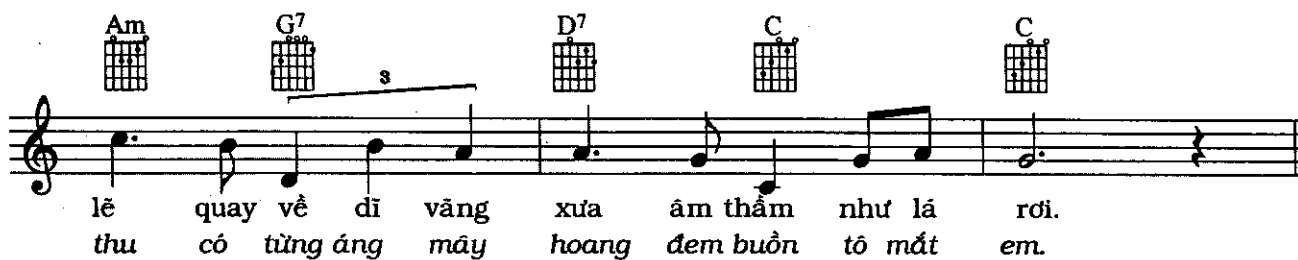
Nhạc và lời TỬ CÔNG PHỤNG
1965

Từ khi ta tiễn người về cuối chân mây xa
(Rời...) đây không biết còn màu mắt em mang khung

mờ về với áo xiêm hững hờ. Người hỡi, ta một mình lặng
trời đây ánh sao rơi đêm gầy. Ngày mai, ta tìm về mùa

lẽ quay về dĩ vãng xưa âm thầm như lá rơi.
thu có từng áng mây hoang đem buồn tô mắt em.

Thoảng như một giác chiêm bao như ngọn gió lao xao hồn đã chết đêm
Gió bay làn tóc mây mưa trên ngày tháng thương đau, người vẫn khóc âm

nào. Chết trên ngày tháng xa mờ bên tình cũ dật
thắm Lối xưa mờ dấu chân người, mảnh hồn cũ dật

dờ trên vũng tưởng nhớ xưa. Xa nhau cách qua muôn trùng
dờ bên bờ con sóng xưa. Xa nhau nhớ nhau trong mùa

khởi, nhớ trong ân tình cũ những dư hương ngày qua Người
thu, lá rơi bên thềm cũ ủa như linh hồn hoang Người

đến nhạt cánh hoa Pen sẽ về ép lên trang thơ gửi người thương và
hờ về với nhau đêm nay về đắm trong dư hương một mùa thương và

nhớ Lặng lẽ chìm trong chiều rơi ta đứng nhìn hồn bước chơi vơi giữa
nhớ Dù biết tình đã tàn theo cơn lữ nào, lệ đã khô trên môi

trời tìm di vãng thơm môi cười Vạt nắng tan dần vào chiều
người lệ héo hắt trên tuổi đời Đường mây chứa trọn một tình

vắng loang từng vết xanh xao trên hôn ta buốt đau. ....Rồi ...
yêu khung trời đó riêng .....

ta nghe tuổi mình đang cay.